



KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2025/1. SZÁM

ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

SZERETNI ANNYI, MINT MINDENT ELFOGADNI

Jézust a Lélek kivitte a pusztába (vö. Lk 4,1). A Szentlélek erejével élt, telve Isten szeretetével.

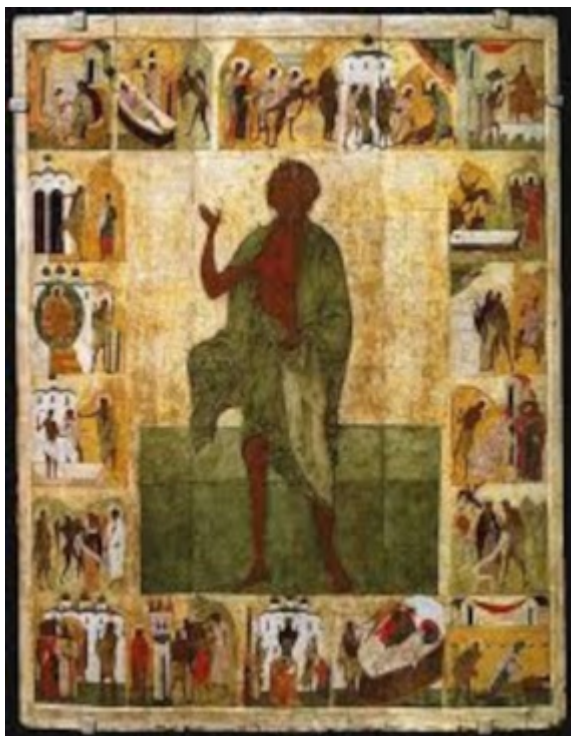
Bennünket is megajándékozott az Ő Lelkének teljességével, amiből erőnk, belső békénk és örömünk táplálkozhat. A pusztai lét magányában tudjuk felismerni, hogy egyedül Isten az életünk forrása.

A pusztta a magányosság, kiüresedés, elcsendesedés, hiányaink felszínre kerülésének a helye. Mindezeket a területeket Isten szeretné betölteni szeretetével.

Krisztus a szenvedésből engedelmisséget tanult (vö. Zsid 5,8). A szenvedésnek kipróbált erény a jutalma. A szenvedésből türelmet tanulhatunk.

Krisztus odaadta emberi akaratát az Atya iránti szeretetből, hogy megváltson minket a kereszten kiontott vére árán. Szeretetének mértéke a kereszttel volt. A mi kereszthordozásunknak is az Isten iránti szeretetünk a mértéke. Akit szeretek, azért mindent vállalom, mindent odaadok megalkuvás, mérlegelés nélkül. A szeretet mindent elvisel. Lisieux-i Szent Teréz írja: „Szeretni annyit jelent, mint mindent odaadni, és önmagunkat is odaadni”.

Valóban kész vagyok rá? Mindenre ki tudom mondani az igent? Odaadtam mindent Istennek?



Ha ellenállás van bennem, akkor annak tárgyához még ragaszkodom.

A Kármel jele: a kereszttel álló Mária. Ott állni a kereszttel Máriaival, Krisztusra tekintve, és így jellé válni mások számára. A keresztem az, ami nehéz, ami teher. Ez lehet egy személy, egy tárgy vagy bármilyen dolog. Ott tudom hagyni a kereszttel mindazt, ami bennem megváltásra szorul?

Csak felfelé tekintve tudok a keresztre feszített Krisztusra nézni. A kereszttel szilárdan áll, míg a föld forog, ahogy írja Szent Brunó, a karthauzi rend atyja.

A keresztről Krisztus lenéz rám, de ahhoz a földön kell állnom, és csak akkor tudok felállni, ha elestem. – Engedem-e, hogy Isten fölemeljen? Engedem-e, hogy másokat is fölemeljen?

A keresztény remény azon alapul, hogy senki és semmi nem képes elszakítani bennünket Isten szeretetétől (vö. Róm 8,35-39). A remény a hitre épül, és a szeretetből táplálkozik, ahogy Ferenc pápa írja „A remény nem csal meg” kezdetű bullájában.

Nagypéntek fájdalma után jön Nagyszombat csendje. Isten azonban jelen van, mellettünk van a fájdalmainkban. Mellettünk van akkor is, ha a csend a magányt erősítené bennünk. Ugyanakkor végig akar vezetni bennünket Krisztus útján, ami a feltámadás reményét hordozza. Találkozhatunk a Feltámadottal, ha megengedjük, hogy betöltsön, átjárjon minket Szentlélekének erejével. Ha egészen ráhagyatkozunk Istenre, nem veszítjük el önmagunkat, sőt megajándékoz bennünket az igazi szabadság békéjével.

Kívánom, hogy ezen a Húsvéton, merjünk teljes valónkat Istenre bízva jellé válni mindazok számára, akik életüket kilátástalannak gondolják!

Szent Családról nevezett Angéla nővér

SZERETET AZ ISTEN



TAVALY DECEMBER 14-ÉN ÜNNEPELTÜK ISTEN BÁRÁNYÁRÓL NEVEZETT MÁRTA NŐVÉRÜNK EZÜSTFOGADALMÁT. ŐT KÉRDEZTÜK.

o O o

– Hol születted és nevelkedtél?

– 1970-ben a vajdasági Zomborban születtem, katolikus családban. Környezetünk tipikus vajdasági nemzetiségek keveréke. A rokonok és szomszédok között voltak horvátok, szerbek, magyarok, szlovákok, montenegróiak, zsidók, muzulmánok. Szűk családunkat is a sokszínűség jellemzi: édesanyám félig bajor, félig horvát, édesapám vajdasági magyar volt, félig katolikus, félig református felmenőkkel.

Apukám, szakmája mellett, ezermesterkedett: kombájntól kezdve számítógépig mindent meg tudott javítani. Szellemes, derűs ember volt, szerette a társaságot. A házunk sohasem volt üres. Gyakran teljesen ismeretlen embereket találtunk otthon, amikor ikertestvéremmel, Marival hazamentünk az iskolából.

Apu meghívta őket ebédre, kávéra, mert valahol találkozott velük. Édesanyám angyalai türelemmel viselte, de élvezte is, hiszen nagyon szerették és megértették egymást. Anyu most már tíz éve özvegy.

Nagymamáimtól nagyon sokat kaptam, bár ez csak a Kármelbe lépésemkor tudatosult bennem.

Weinberger nagymamám, Elza, édesanyám anyukája, gyermekkoromban egészen különlegesnek számított előttem. Sehol másutt nem láttam türkiz-ezüst színű kölnisüveget, mint nála, valamint ritkaság számba mentek a miniatűr kecses kávéscsészéi is.

No és sehol sem láttam olyan hosszúkas díszpárnákat, mint nála, amelyekkel ikertestvéremmel önfeledten játszottunk, betöltve azokkal az egész szobát. Ameddig ott voltunk, nem szedte össze a szétdobált díszpárnákat, engedte, hogy kedvünkre játszunk velük. Ám bármikor újra meglátogattuk, centire pontosan a helyükön voltak. Ez a békés rend uralkodott a konyhájában is, és bár német pedáns rend dominált a lakásban mindenütt, mégsem tűnt nyomasztónak. Természetesnek hatott, hogy – amint nagymamámnál, úgy – a világban is szép rend uralkodik. Persze otthon nálunk is rend volt, de másképpen.

Elza mama jóságos embersége, csöndes szeretete, valamilyen megingathatatlan alapnak bizonyult. Mindenki megelégedésére a családban ő volt az egyetlen, aki arra a hírré, hogy kolostorba vonulok, ezt felelte: „Jól teszi”.

Teréz nagymamám, édesapám anyukája, nagyon imádságos volt. Mivel nem láttam nála rózsafüzért, csak később jöttem rá, hogy a szentolvasót imádkozta. Fekvőbetegként emlékszem rá, mert mindkét lábát amputálták, és folyton imádkozott. Istennek szinte kézzel fogható jelenléte volt a közelében. Neki tulajdonítom kármelita hivatásomat. Minden bizonnyal nagyon jóban lehetett Avilai Szent Terézzel.

Amint említettem van egy ikertestvérem, akivel nagyon jó a kapcsolatunk. Három fiúnak adott életet és már többszörös nagymama.

– Hol végezted tanulmányaidat, és hogyan kerültél kapcsolatba a Kármellel?

– Zomborban jártam általános- és középiskolába. A főiskolát Szabadkán végeztem, és mint másoddiplomás Budapestre jártam. Mindkét hely fontos szerepet játszott Isten felé vezető utamon.

Avilai Szent Teréz életrajzát olvasva tudtam meg, kik a kármeliták. Ekkor főiskolás voltam, és bérházasra készültem Szabadkán, ahol az Avilai Szent Teréz székesegyházba jártam előkészítő hittanórákra. Egyszerű kíváncsiság vezetett, hogy többet tudjak meg az oltárképen látható szentről. A könyv, amit elolvastam, egy rövidebb biográfia volt, nem Szent Teréz híres Önéletrajza, de elég sok részletet közölt Teréz életéből, a kármelita rendről és arról a hivatásról, amely hirtelen nagyon vonzani kezdett. Ekkor tudatosult bennem az is, hogy a szülővárosomban él egy kármelita közösség.

Budapesten pedig közelebbről ismerhettem meg a kármelita atyák életét. A rendházban tartott előadások alkalmain egyre mélyebben megismertem rendünk többi szentjét is.

– Mikor léptél be a Kármelbe?

– 1996-ban nagy örömmre beléphettem a pécsi Kármelbe. Egy évig voltam jelölt és 1997. december 14-én, Keresztes Szent János atyánk ünnepén kaptam meg a rendi ruhát. Két évvel később, ugyanezen a napon tettem le az első fogadalmat, 2002-ben pedig Isten kegyelméből az örökfogadalmat.

– Hogyan emlékezel vissza a jelölt időre és a noviciátusra?

– Hálás vagyok a Jóistennek, hogy abban az időszakban léphettem be, amikor a szentéletű Marie-Elisabeth nővér volt a perjelnök. Egy időben ő volt az újoncmesternő is, azután pedig Mirjam nővér vezetett tovább. A jelöltség és a noviciátus izgalmas időszak volt. Ellentétben Lisieux-i Szent Terézzel, bennem bizony voltak illúziók, amikor a Kármelbe léptem. Ezekkel szembesülni pedig nem ment minden nehézség nélkül, de a derű, a sok jó példa, az idősebb nővérek hűsége, kitartása erősített, és mindig új lendületet adott.

Az Úrtól kapott „előleg” szeretet kezdetben sokat segített. Később először az értelmemmel láttam meg, majd pedig mint egzisztenciális valóságot fedeztem föl ezt a belépésemkor kapott kegyelmet. Tudatosult bennem, hogy az a szeretet, ami érzelmileg földrengésként hatott rám, objektíve létezik és árad felém akkor is, ha éppen nem érzem, és ha az értelmem nem is kap megvilágosítást erről. Ez a tapasztalat segített fölismereni nővéreim valóságos szeretetét, mégpedig akarati aktsaikban. Így tanítgatott az Úr szeretni.

A megpróbáltatás teli időszakokban az előbb említett kegyelmek mellett még segített Nemes Ödön atya, aki azt a maradandó igazságot égette belém, hogy Jézust nem keseríti el a szenvedés ténye az engedelmségben, mert ez annak természetes velejárója, és nem teszi az boldogtalanná.

Szükséges volt fejlődőm ebben is: el kellett engedjem azt a vágyamat, hogy a közösség nyugalmas, békés, biztonságos hely legyen a számomra. Sok idő eltelt, míg megtanultam, hogy egy jó közösség mindig változik. Mozgásban van, és akkor is változik, ha az nem volt a terveinkben. A gyászt nem lehet megtervezni, a külső körülményeket nem lehet kiszámítani. Ez a kiszámíthatatlanság Istenbe való kapaszkodást teremt és nyitottságot Őreá. Az Úr Jézus egyébként sem a biztonságot ígérte, hanem a Gondviselést. Még mindig tanulom mind ezt, de most már vágyva-vágyottan.

– Megélted a közösséggel a Pécsről Magyarorszára költözést, és az azt követő kolostorépítést. Mi adott erőt abban a megpróbáló időszakban?

– A költözés időszaka egybeesett az örökfogadalmammal. Ez az életre szóló döntés nagy lendületet adott, a természetfölötti dimenzió elhomályosította a földi dolgokat és nehézségeket. Ugyanakkor ezt láttam a nővéreimnél is, hatalmas energiával dolgoztunk, és jókedvvel legyintettünk az elemi szükségletek hiányára. Mindenki jókedvű volt. A nagy terheket az előljárók viselték hősiesen, Mirjam nővér és Veronika nővér. Ők tudták, hogy a valóság nemcsak a vadregényes kezdet, hanem a Gondviselés hatalmas kihívása. Ők hordozták az embert próbáló helyzetek súlyát és minket is. Megtapasztaltuk bennük a tiszta testvéri és anyai szeretetet. Példák voltak szá-

munkra idős nővéreink is, akik a megérdemelt pihenés helyett éveiket meghazudtolva vállalták az újrakezdést, a költözéssel járó felfordulást.

Az építkezés hosszúra nyúlt és a mindennapi nehézségek mellett megterheltek bennünket a nagy betegségek, majd Kinga nővérünk halála... Az Istennek odaadott életünk valósága harcolt a törekenységünkkel, amit napról napra tapasztaltunk.

– Örökfogadalmadat a magyarszéki templomban tetted le, mert még nem készült el a kolostor kápolnája. Hogyan élted meg ezt a jeles napot?

– A Szentlélek védőszárnyai alatt mély boldogságban. Édesapám szervezésében a szülőföldről autóbusszal érkeztek az ünnepre. Az utasok között volt két pszichiáter is. Belépésem előtt ugyanis a szüleim pszichiáterhez küldtek, mert igencsak megijedtek az általam választott jövőtől. Édesapám és édesanyám külön-külön is talált egy-egy orvost, hogy beszélgessek velük. Ők közölték a szüleimmel, hogy egészséges vagyok. Mindkét orvos kérte, hogy részt vehessen az örökfogadalmamon (hét év múltán).

Az ünnep napján tizenegy órakor még köd volt. November hónapban jártunk. Ám akkor, amikor a magyarszéki templomhoz fölmentünk a dombra, ragyogóan sütött a nap és erős, de meleg szél fújt. Mi nővérek a templom előtt álltunk, fehér palástjaink lobogtak – a Lélek megtapasztalása volt.

Még most is, amikor a kolostor kertjéből látom a távolban a magyarszéki templomot, a legszívesebben megcsókolnám a falát, hiszen ott lettem teljesen az Úré és a közösségemé.

– A szentek közül kik állnak hozzád a legközelebb és miért?

Avilai Szent Terézben a léleknek olyan mélysége tárul fel, hogy egy egész élet sem lenne elég arra, hogy teljesen megismerjem. Ez áll Kis Szent Terézre is.

Keresztes Szent János segített, amikor konkrét döntést kellett hoznom. Biztonsággal lehet járni az általa mutatott kitaposott úton. Rövid idő alatt elvezet a célig. Engem lenyűgö-



zött. Főként az a vágya, hogy föltárja, mekkora szeretet adott nekünk Krisztusban.

A sivatagi atyák is arról beszélnek, amiről Keresztes Szent János: Isten szeretetéről.

Pietrelcinai Szent Pió atyát csak egy-két éve fedeztem föl. Korábban is hallottam róla, de fenntartásaim voltak vele kapcsolatban mindaddig, amíg meg nem ismertem engedelmes-ségét, Istenre ráhagyatkozását és törhetetlen reményét.

Felszínes véleménynyilvánításomat szentül „megbosszulta” ajándékaival, melyeket atyai szeretettel adott. Újra és újra rácsodálkozom mennyire hasonló a lelkülete Lisieux-i Szent Terézéhez. Egész valójukat odaadták Jézusnak a lelkek megmentéséért. Sokat tanulok abból, ahogyan egyes élethelyzetekben viselkedtek. Szentségük nagyon megfogható és talán ezért is követésükre hívó.

– Huszonöt év az Úr édes igájában nem kevés idő. Mi a szerzetesi jelmondatod? Megjelölt-e téged a Kármel szűk ösvényén?

– „Él az Úr, akinek színe előtt állok” (vö. 1Kir 17,1) – Illés próféta mondatát választottam az első fogadalomkor. Isten élő valóság, élőbb, mint bárki, bármi más, és megengedi, hogy szolgáljam Őt, és tanúságot tegyek arról, hogy Ő van és cselekszik.

„Szeretet az Isten, aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten öbenne.” (1Jn 1,16) – ez pedig az örökfogadalmi mottóm.

Ez az első mondat a Szentírásból, amit – mint eleven szót, élő valóságot – tapasztaltam meg életemben, még megtérésem előtt. Isten személyes szeretet. Később fogadalmas szerzetesként egzisztenciális kapcsolattá vált számomra.

Hálát adok a meghívásért és a huszonöt évért.

„Annak pedig, aki a bennünk működő erővel mindent megtehet azon felül is, amit mi kérünk vagy megértünk, legyen dicsőség az Egyházban és Jézus Krisztusban minden nemzedéken át, örökkön örökké! Ámen.” (Ef 3,20-21)



AZ ÉBERSÉG

A római liturgia ősidőktől fogva megemlékezett a színeváltozásról, mégpedig nagyböjt második vasárnapján. Később az Egyház augusztus hatodikán külön ünnepet is szentelt ennek a misztériumnak. A színeváltozás jelene mindhárom szinoptikus evangéliumban szerepel, s nagyon fontos mondanivalót hordoz. „Krisztus istenségének rejtett energiája kiárad emberiségének szentségén keresztül, s egy pillanatra látni engedi Krisztus legtitkosabb, belső természetét. A szeretet vakító fényének ez a kinyilvánult misztériuma feltárta a tanítványok előtt, hogy mi fog történni Krisztus második eljövetelkor: az itt megmutatkozó mennyei fény átalakítja majd a teremtet mindenséget.” (Vö. Gregory Collins OSB, Krisztus kinyilvánult misztériuma, II. kötet)

A dicsőségnek ez a túlradó ragyogása azonban – s ezt a keleti és nyugati egyház misztikusai egyöntetűen vallják – lelki rövidzárlatot is eredményezhet. „Felhő szállt le, és elborította őket” – írja Lukács. A túl erős fény elvakítja, sötétségbe meríti az imádkozót. Isten annyira abszolút, transzcendens és erőteljes fény, hogy aki tekintetét erre a sugárzó világosságra fordítja, eleinte úgy érzi, mintha megvakulna. Ugyanakkor ez a tapasztalat nem más, mint Isten bensőséges közelségének sötétje, mégpedig gyógyító sötétsége. Szent Ágoston szívünk látásának meggyógyításáról beszél, hiszen ezzel láthatjuk meg Istent. (St. Augustine: Sermon 88.5) Nem minden sötétség áldott, de minden sötétség áldássá válhat. Aki beleegyezik a tisztulási folyamatba, aki engedi, hogy az irányítás kicsúszzon a kezéből, s Isten átvegye a kormányt, aki elviseli, hogy az Úr utat törjön érkezéséhez, abban Isten új képességeket szabadít fel. Elvezet a saját erőforrásainkon túlra. Keresztes Szent János erről így ír: „A szemlélődés sötét éjszakája annyira magába meríti és annyira átitatja a lelket, Istenéhez annyira közel viszi, hogy mindentől elzárja és megvédelmezi, ami nem Isten. A lélek gyógyulásáról van itt szó, arról, hogy visszanyeri az egészségét, azaz Istent.” (Keresztes Szent János, A Kármel hegyére vezető út, Második könyv)

Mindenkit szeretnék bátorítani, ha a sötétség és a szárazság megtapasztalásával találkozik: ne futamodj meg, *tarts ki!* Amit ez a helyzet felkínál számodra, nem más, mint az önző, birtokolni vágyó énedtől való szabadulás esélye annak érdekében, hogy Isten töltsen be az üressé vált belső teret. Amennyiben bízol abban, hogy Isten jelen van ebben a folyamatban, akkor elkerülhetetlen fájdalmaid haláltusából szülési fájdalmakká alakulhatnak át. S lassan-lassan elkezdi világítani a szívedben egy szelíd, derűs *belső fény*, amit semmi sem tud kioltani. Sem a megpróbáltatások, sem a jövő bizonytalansága, sem az öregedés, sem a halál. Ez a felragyogó *belső fény*, „az élő szeretetláng”, vagyis a Szentlélek, a szív legmélyén él, belülről világít, s így a sötétben is folytatni tudod az utadat. „Az ember újfajta értelmi struktúrára tesz szert, új módon, Isten világosságában látja a valóságot. Isten mintegy lelki röntgensugarakat bocsát az ember rendelkezésére, amelyek segítségével a jelenségek mélyére láthat, és tekintete messzebbre hatolhat a jelenségek felszínénél... A valódi látás mintegy lelki szemüveget kölcsönöz nekünk, amely kiigazítja a valóságról alkotott torz képünket, a saját projekcióink kivetülésének eredményét. Ha a Szentlélek hatására Krisztus világossága fokozatosan felfénylik lelkünkben, egész értelmünk átalakul és kifinomulttá válik. Annak köszönhetően, hogy a hit sötét és száraz éjszakájában végbemenő hosszas tisztulásunk lebontja hamis támaszainkat és téves vigaszainkat, sugárzó fénnel fel-

tűnik előttünk Isten dicsősége, és Krisztus világosságát befogadó szemünk új módon kezdi látni a világot.” (Gregory Colins i.m.)

Engedjük a lelkünkbe költözni Keresztes Szent János szinte refrénszerűen ismételt tanácsát: „*Higgy Istenben, aki mérhetetlenül nagyobb, mint a Vele kapcsolatos érzéseink, és messze felülmúlja Róla alkotott elképzeléseinket! Higgy ebben az Istenben, aki Jézus Krisztusban kinyilatkoztatta magát! Ez a legvalóságosabb esemény. Más tapasztalatokat pedig csak akkor vegyél komolyan, ha erre irányulnak, vagy ezen nyugszanak.*” (Keresztes Szent János i.m.)

A színeváltozás jelenetének még egy felettébb különös részletére szeretnék kitérni. Lukács beszámolója szerint ekkor

és majd később, a Getszemáni kertben is (Lk 22,45), a tanítványokat elnyomja az álom. Hogyan lehetséges ez, hiszen mindkét esetben valami egészen egyedülálló élményt élnek át? A színeváltozás során addig soha nem tapasztalt módon tárul fel előttük Isten dicsősége Krisztusban. A teremtetlen fényt, Isten sugárzó, ugyanakkor elvakító jelenlétét korábban még nem tapasztalták meg ilyen átütő erővel. A Getszemáni kertben pedig szintén olyan dolog történik velük, ami azelőtt sohasem: Jézus arra kéri őket, most, egyetlen egyszer, hogy imádkozzanak Érte. S ők elalszanak. Nézzük meg kicsit közelebbről ezt a különös elalvást ebben a Getszemáni kerti jelenetben.

Jézus ide is Pétert, Jakabot és Jánost viszi magával. Életerős férfiokról van szó, akik – a csoportdinamika alapján – egymást is tudták volna erősíteni a virrasztásban. Mindez nyilvánvalóvá teszi, hogy itt nem egyszerűen egy szokványos fizikai álomosságról van szó. Ez az elalvás a valóságnak egy mélyebb, spirituális rétegére mutat rá.

Mielőtt a tanítványok elaludtak volna, Jézus bizalmasan megvallja előttük lelke szomorúságát. „*Rettegni és gyötrődni kezdett.*” (Mk 14,33) Ilyennek még soha nem látták Őt azelőtt. Ez feldúlhatta és táncgátlanná tehetette őket. Krisztus szorong? Krisztus megrémül a haláltól? Minden addigi bizonyosság összeroppan. A Mester szorongására Péterék semmit nem válaszolnak.

Jézus végigéli a gyötrődés (Mt 26,37) és az agónia (Lk 22,44) teljes mélységét, de még ebben a lehúzó örvényben is ki akarja mondani a *feltétlen igent* az Atyának. Igent akar mondani a helyre, s az elfogadás küzdelméhez szeretne volna társul venni maga mellé a három tanítványt, hogy erősítsék, hogy imádkozzanak és virrasszanak vele.

Háromszor is visszamegy hozzájuk, és mindháromszor alva találja őket. (Mt 26,40.43.45) Lukács a színeváltozáskor úgy fogalmaz: „elnyomta őket az álom” (Lk 9,32); a Getszemáni kerti jelenetben valamit hozzátesz: „szomorúságukban elaludtak” (Lk 22,4).

A tanítványok csendbe merülnek, azután pedig álomba. Az álomban talán menedéket keresnek a valóság elől, amit túl nehéz lenne elhordozni, amire nem voltak fölkészülve.

De van egy másik, spirituális dimenziója is ennek az alvásnak. A korai szerzetesatyák úgy tanítják, hogy a lelki álomság a lelkesedéssel, buzgósággal induló út szomorú végpontja is lehet. Hogyan lehet idáig eljutni?

A buzgóság görög megfelelője a *zéein*, ami azt jelenti: forr-

ni. A buzgóság tehát hasonlítható egy forrásban lévő folyadékhoz, amely a hőt külső energiából, a Szentlélekből nyeri. Veszélyes tévedés, amikor naivitásunkban azt képzeljük, hogy mi magunk termeljük a folyadék felforrlásához a hőt. Ha görcsösen ragaszkodunk ehhez a meggyőződéshez, akkor a Szentlélek visszahúzódik, egészen addig, amíg az ember rá nem döbben arra, hogy önerőből nem képes Isten energiáját helyettesíteni. Amint a Szentlélek visszahúzódik, a „hőmérséklet” nagyot zuhan, s csak langyosság marad a helyén. A megszokott langyosság a nemtörődomség csapdájába ejt, ez pedig a minden eluralkodó hanyagsághoz vezet. Innen már csak egy lépés az elbőbiskolás, a lelki álomság, ami végül az éberség, a virrasztás teljes hiányát eredményezi. *A spirituális alvásban már nem ismerem föl a sötétségben ólálkodó elleniséget, de nem látom meg a virradat első jeleit sem.*

Egy 4. századi szerzetesaty, Ammonász abba a buzgóság két típusát különbözteti meg: ifjonti és felnőtt buzgóságról beszél.

Az ifjonti, a kezdeti buzgóságot – éberség hiányában – megmérgezheti a hiú dicső-

ségvágy (csodáljanak!), a gőg (különb vagyok náluk!) és a hatalomvágy (nekem kell őket vezetnem!) szelleme.

Az érett, felnőtt buzgóság mibenlétét Krisztusról olvashatjuk le. Egyedül Ő nem alszik, mert az a buzgóság, ami Őt fűti, „*stabil, tartós, békés, nyugodt. Hosszú utat tud végigjárni rendíthetetlen türelemmel.*” (Lettres des Peres du Désert, L10. Bellefontaine) Miért? Mert mindig egységben maradt az Atyával. „*Az Atya énbennem van, és én az Atyában...*” (Jn 10,38) Jézus soha nem lépett ki ebből a közezből, ebből a kapcsolatból. A János evangéliumban minket is többszörösen buzdít arra, hogy maradjunk Őbenne. „*Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyü-*



mölcstől magától, ha nem marad a szőlőtől, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.” (Jn 15,4)

Erdemes lenne elgondolkodni azon, mit is jelent konkrétan Jézusban maradni. Többek között azt, hogy mindent az Evangélium szűrőjén rostálok meg. Ami nem megy át rajta, azt nem engedem be sem a gondolataimba, sem a vágyamba, sem a szívembe. Amire nem tudom Jézus nevét rámondani, azt a látogatót (irigység, féltékenység, kapzsiság stb.) nem engedem be a házamba.

Az egyházatyák kommentárjaikban még egy másfajta alvásról is beszélnek. Úgy fogalmaznak: Krisztus alszik a kereszten. Ez a megfogalmazás két szentírási helyre utal. Isten az első emberpár teremtésekor mély álomba merítette Ádámot, amikor Évát megalkotta. „Az Úr Isten mély álmat bocsátott az emberre, és az elaludt. Akkor kivett egyet az oldalbordaí közül..., asszonnyá formálta...” (Ter 2,21-22) Az atyák Isten teremtető, újjáteremtő művét látták a keresztáldozatban. „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17)

A másik szentírási kép szintén a Teremtés könyvéből való. Annál a jelenetnél olvassuk, amikor Isten egyoldalúan – hiszen csak Ő megy át a kettévágott állatok között! – szövetséget köt Ábrámmal. „Amikor aztán a nap leszállóban volt, mély álom fogta el Ábrámot, és nagy rettegés és sötétség szállt rá.” (Ter 15,12) A kereszt az Isten és az ember közötti új és örök szövetségkötés megpecsételésének a helye. „Így tehát új szö-

vetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígértét.” (Zsid 9,15)

Amíg a tanítványok aludtak, az egész emberiség sorsa dőlt el. Jézus igent mondott a keresztre, igent mondott ránk.

A zsoldárossal együtt mi is hálás szívvel ismételtethetjük magunkban naponta többször is: „Uram, te vagy osztályrészem és kelyhem, te tartod kezemben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.” (Zsolt 16,5-6)

(Részlet Mirjam nővér „Öltözz erőbe” c. könyvéből)

NEM HÁTRÁLTAM MEG II.

Folytatjuk Urunk Színeváltozásáról nevezett Kinga nővérünk (1973-2009) naplóját. Nagy öröm számára már fiatalon, egyetemi éve alatt az Istennel való személyes kapcsolat, amelyben értelmet nyer egész élete.

Életem értelme: Isten! Isten maga. Az Ő személye.

„A jegyesi misztika határozta meg akkori lelki életemet. Megéltem, amit József Attila (Gyermekké tettél című versében) így fogalmazott meg: »Nagyon szeretlek, hiszen magamat szintén nagyon meg tudtam szeretni veled.« Életem alapvetően megváltozott. Sokszor örömmel ébredtem reggel, örültem az új lehetőségnek, hogy Istennel való szeretetkapcsolatunk tovább mélyülhet. Azelőtt az élet csak terhet jelentett számomra, most azonban megtaláltam az élet sokszor keresett értelmét! Olyan egyszerű és annyira közhelynek tűnő, de mindent a helyére tett a lelkemben. Életem értelme: Isten! Isten maga. Az Ő személye.”

Mint pályakezdő matematikus, ösztöndíjat kap, és kimegy Kanadába, ahol próbára lesz téve kármelita hivatása, hiszen ekkor már határozottan megfogalmazódik benne, hogy a Kármel az útja. A gazdag világ megigézi egy pillanatra, elmerül a külső dolgokban, vásárolgat, flörtöl, és egyre halványul benne Isten világa.

Alázatot kellett tanulnom

„Mindent egybevéve, azt hiszem, arról van szó, amit Szent János apostol így jellemez: »a test kívánsága, a szem kívánsága és az élet kevésége« (1Jn 2,16).

Nagy szenvedés volt hazajönnöm. Alig mertem ismét az Úr Jézus elé állni, és mindenestül piszkosnak éreztem magam. Hát még mekkora gyötrem volt, amikor elmentem lelkiatyámhoz, beszámoltam az eseményekről, és azt mondta: »Lehet, hogy eljátszottad a hivatásodat!« – Nem tudtam, hová

legyek, hogyan hozzam rendbe, amit elrontottam.

Nagyon jó lecke volt számomra. A Jóisten próbára tett, s én nem álltam meg a helyemet. Lejjebb kellett adnom az önelégült biztonságérzetből, közelebb kerülnöm saját realitásomhoz és Isten irgalmához, valamint alázatot kellett tanulnom.”

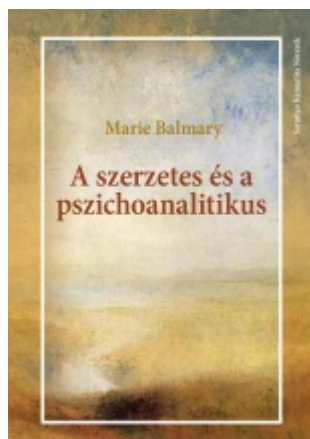




Legújabb könyveinkből:

MARIE BALMARY:

A SZERZETES ÉS A PSZICHOANALITIKUS



„Az elveszett emberből indulok ki - hogy egyik első szavunkhoz térjek vissza. Rosszul van, még saját gondolatai is fásztják. Azt mondták neki, hogy beszélnie kellene. Viszont nem talál senkit, aki meghallgatná, úgyhogy ez nem old meg semmit. Felfedezi, hogy amire szüksége van, nemcsak az, hogy meghallgassák, hanem valaki, aki azt mondja neki: beszélj!”

Marie Balmary pszichoanalitikus és esszéíró, akinek művei számos olvasót megérintettek. Ebben az írásban

választja először a példázat útját, többek között abból a valós párbeszédből merítve ihletet, amelyet Marc-François szerzetessel, Jacques Lacan testvérével folytatott. Ebben a különleges, lenyűgöző beszámolóban a felszabadító kapcsolatok világába vezet be bennünket, amely a „mennysorság” másik neve.

WILLIAM NÉRIA:

BESZÉLGETÉS LISIEUX-I SZENT TERÉZZEL



Ez a párbeszéd, amely kibontakozik a könyv lapjain, két tollal íródott, az enyémmel és az övével, Teréz tollával, amely továbbra is ír bennem, mert Terézszel soha nem ér véget a találkozás... egy fenséges és nagyszerű találkozás, amelyet szeretnék megosztani mindazokkal, akik szomjaznak Isten gyöngédségét, szeretetét, békéjét és örömét!

William Néria

MARIE-NOËLLE THABUT:

AZ ÍRÁSOK ÉRTELME

6. KÖTET, C. ÉV (ZÁRÓKÖTET)



A II. Vatikáni Zsinat nyomatékosa kérésére, hogy a Szentírás legyen hozzáférhető mindenki számára. A vasárnapok és ünnepek liturgiája három év alatt végigvezet bennünket az összes biblikus könyvön. Nem elég azonban a bibliai szavakat olvasni vagy vasárnaponként hallgatni ahhoz, hogy meg is értsük azokat! Egy jó vezető elengedhetetlenül szükséges, hogy „megnyissa értelmünket az Írások megértésére”, ahogy Szent Lukács mondja (vö. Lk 24,45).

Marie-Noëlle Thabut kétségtelenül az egyik legjobb szakértő ebben a témában. Világos szavakkal és ritka pedagógiai érzékkel vezet be a szövegek mélységeibe, s ezzel az olvasók széles táborát segíti a vasárnapi szentmise-olvasmányok tudatosításában.

Marie-Noëlle Thabut a párizsi Katolikus Intézetben (l'Institut catholique) végzett teológia szakon. A versailles-i egyházmegye biblikus képzéssel megbízott szakembere, tizenkét éven át volt a liturgikus és szentségi lekipasztorkodás egyházmegyei és regionális felelőse. Számos kommentárt készített a vasárnapi szentmise szentírási olvasmányairól a Notre-Dame és a Panorama rádiók, valamint a francia katolikus tévé, a KTO számára. Házas, három gyermeke és számos unokája van.



A kármelita könyvek megrendelhetők:

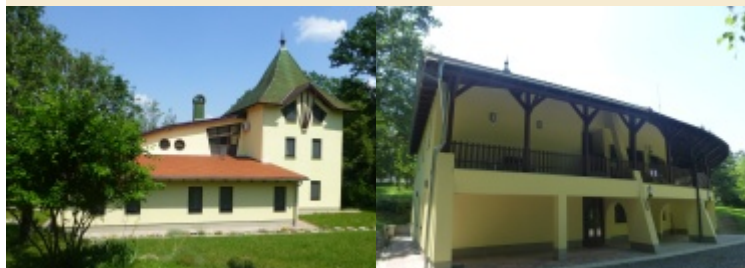
A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930 A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

KÁRMELHEGYI LEVELEK

Lelkigyakorlatok a Kármelben

Nagy öröm volt számunkra, hogy sokan eljöttek, és részt vettek a kolostorunkban tartott lelkigyakorlatokon, A 2025. évre tervezett programokról honlapunkon tájékozódhatnak.

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ



Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban ostsütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.



Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba, és előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.



Kézműves csokoládéinkból



Csokoládé mini táblák 15 és 30 db-os kiszerelésben

Mártott narancshéj és gyömbér



Díszdobozos bonbon



35 g-os táblás tej- és étcsokoládé



Trüffel golyók tej- és fehér csokoládéból – 10 db-os csomagolásban

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

ADOMÁNYOK, SZJA 1%

Mindenszentek Kármelért Alapítvány

Számlaszám: 10918001-00000069-06290006

Adószám: 18177662-1-41



Az alapítvány a Sarutlan Kármelita Nővérek magyarországi közösségét segíti abban, hogy kolostoruk mellett lelkeségi központot tartsanak fenn azok számára, akik imádságos csöndre, a kármelita lelkeség megélésére töreksenek a világban, közösen imádkozva a nővérekkel.

Hálás köszönetet mondunk adományozóinknak. A nővérek mindnyájukat szeretettel hordozzák imáikban.

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- **Csend és imádság Isten jelenlétében**
- **Közösségünk imaháttere**
- **A természet szépsége**

A kolostor napirendje:

Hétköznapi napokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; **7.00:** belső ima;
8.00: szentmise; **12.00:** déli imaóra;
17.00: belső ima; **18.00:** vesperás; **20.05:** kompletórium
(szombaton **19.30:** kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; **10.00:** belső ima **11.00:** szentmise;
12.15: déli imaóra; **17.00:** belső ima;
18.00: vesperás; **20.05:** kompletórium



KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE



7396 Magyarorszáki, Kármelita kolostor 1.

Üzenetrögzítő: +36 30 341 4939 • www.karmelita.hu